

Răbdare

Daniel Vișan-Dimitriu

Te-aștept cum un deșert așteaptă ploaia,
sau o vioară mângâieri pe coarde,
te-aștept să-mi stingi, din suflet, vâlvătaia
căci dorul ce îl simt în mine, arde.

Cu gânduri ce se-nvârt pe o spirală
în jurul tău, atrase ca-ntr-o vrajă
în sarabandă caldă, rituală,
aștept ca trupul tău să-mi fie strajă,

Să liniștească flăcările care
îmi fac privirile să strălucească
aidoma cu razele de soare
atunci când zorii-ncep să se ivească,

Dau buzelor, o tremurare fină
ca într-o rugă de-a-ntâlni plăcerea
în clipele când dragostea deplină
le cere să-și continue tăcerea.

Te-aștept în timpul care nu contează
când, sigur, știu că vii, și nici nu doare
singurătatea care mai oftează
atunci când dorului îi spun: "Răbdare!".